

ประมวลเอกสารการนิเทศการศึกษา

ฉบับที่ ๑

จัดทำขึ้นโดย

หน่วยศึกษาในเทศก กรมการฝึกหัดครู
กระทรวงศึกษาธิการ

รวบรวมและแก้ไขใหม่

พ.ศ. ๒๔๕๘

คำนำ

วิชาการศึกษาหรือที่เราเรียกกันว่า “วิชาครู” นั้นเป็น ศาสตร์ ทักษะ
เชิงเคราะห์เข้าไว้ในบรรดาศาสตร์ทั้งหลายในโลกที่ ต้องการการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง
แกไขอยู่เสมอให้สอดคล้อง เพื่อให้ทรงคุณค่าของศาสตร์ โดยแท้จริงได้ การ
ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงย่อมกระทำกันได้ด้วยหลายกตวิธี และการเขียนเอกสาร
ให้อ่านก็เป็นวิธีหนึ่งที่น่าสนใจ เอกสารที่ประมวลไว้ในหนังสือเล่มนี้
ถึงสิ่งต่าง ๆ ในวงการศึกษายุคใหม่ทั้งศึกษานานาชาติ ผู้เรียบเรียงคิดว่าสมควรจะ
เสนอให้ผู้ที่อยู่ในวงการศึกษารวบรวมและพิจารณา ถ้าเห็นว่าดีมีประโยชน์
ก็จะได้นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่อาชีพครู ทั้งส่วนตัวและส่วนรวม เอกสาร
เหล่านี้ความจริงได้พิมพ์ออกแจกจ่ายไปยัง โรงเรียนฝึกหัดครูและโรงเรียนมัธยม
ศึกษาในสังกัดกรมวิสามัญศึกษาครั้งหนึ่งแล้ว ทั้งนี้โดยความเห็นชอบของทาง
ราชการเจ้าสังกัด แต่ปรากฏว่าความต้องการจากแห่งต่าง ๆ ทั้งทางราชการ
และส่วนตัวยังมีมาก จึงได้แก้ไขและรวบรวมขึ้นเป็นเล่มใหม่ให้กระจัดกระจาย
จริงอยู่เรื่องราวในเอกสารเป็นเรื่องราวที่คัดัดแปลงเรียบเรียง มาจาก หนังสือ
วิชาการศึกษาดังประเทศ(สหรัฐอเมริกา) บ้าง คัดแปลงเรียบเรียงจากประสพ
การณ์ของผู้ที่ได้ไปเรียนวิชาการศึกษาในต่างประเทศ (สหรัฐอเมริกา) บ้าง จึง
อาจเป็นเครื่องชวนให้ท่านผู้อ่านคิดสงสัยว่า ก็เมื่อเป็นเรื่องของเขา จะให้เขา
มาใช้กับของเราจะเป็นการถูกต้องหรือ จึงใคร่จะขอแจ้งว่า อาหารที่เรารับ
อย่างหนึ่งนั้น ท่านจะเรียกมันว่า ชีสทอดก็ตาม กุนเชียงก็ตาม หรือไส้กรอก

กับกับปลาแนมก็ตาม เนื้อแท้ที่ทรงสรรพคุณในอาหารวิธยาอย่างเดียวกัน
จะมั่วว่าอย่างไร ทำจากไหน นนไม่สำคัญมิใช่หรือ

หน่วยศึกษานิตศกมหน้าที่จะต้องแสดง ความชอบคุณไว้ ณ ที่นอย
นอย ๓ ครั้ง ครั้งหนึ่งคือขอบคุณศึกษานิตศก ผู้ได้เรียบเรียงเอกสารต่าง ๆ
จนเป็นวิทยาทาน ครั้งที่สองคือขอบคุณกรมการฝึกหัดครูที่ให้อนุญาตในการ
เผยแพร่วิทยาทาน ครั้งสุดท้ายคือจะขอบคุณท่านผู้อ่าน ถ้าได้กรุณาชักชวน
ข้อบกพร่องผิดพลาดอันน้อยอยู่ในบรรณวิสัย

หน่วยศึกษานิตศก

กรมการฝึกหัดครู

พฤษภาคม ๒๔๕๘

พัฒนาการแห่งการมีวินัยในตนเอง

นางเสนาะจิตร์ สุวรรณโพธิศรี

แปลจาก

“The Development of Self Discipline”,

บทที่ ๑๓ ของ Crow and Crow: “Introduction to Education,”

American Book Company, 1947.

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมวิสามัญศึกษา
จัดพิมพ์แจกโรงเรียนมัธยมศึกษา และโรงเรียนฝึกหัดครู
ของกรมวิสามัญศึกษา

เอกสารการนิเทศการศึกษา

๑๐ มกราคม ๒๔๙๗

พัฒนาการแห่งการมีวินัยในตนเอง

แปลจาก The Development of Self Discipline

ในหนังสือ Introduction to Education ของ Crow and Crow

หน้า ๓๐๔-๓๓๐

ในปัจจุบันพบว่าด้วยการแนะแนว (guidance) เน้นถึงพัฒนาการแห่ง
เอกัตภาพอย่างมาก คำว่า “วินัย” กลับมีความหมายในทางไม่ดี ตามความเข้าใจ
แต่ก่อนนั้นว่าวินัยคือการควบคุมพฤติกรรมที่แสดงออกของเด็กอย่างผิว ๆ ไม่
มีการควบคุมภายในซึ่งเป็นเครื่องมือที่จะทำให้การเรียนรู้ได้ผลเท่าใดนัก

ในสมัยก่อนเชื่อกันว่าเด็กที่เรียนไม่สำเร็จ เป็นเพราะขาดความรักใน
การเรียนรู้ การที่เด็กซุกซนและไม่ร่วมมือในกิจกรรมต่าง ๆ นั้นเป็นอิทธิพล
ของบิดาที่สั่งอยู่ในตัวเด็ก และเชื่อกันว่าต้องบังคับให้เด็กทุกคนรักเรียนและ
ต้องขับไล่บิดาออกจากตัวเด็ก ดังนั้นเด็กจึงถูกบังคับให้หนึ่ง ๆ ขยับเขยื้อน
ไม่ได้ นอกจากคร่ำครวญด้วยใจจะตอบโต้ ในเรื่อเป็นเครื่องมือที่ใช้
เพื่อให้เด็กเรียน ส่วนกิจกรรมนั้นเป็นสิ่งที่ครูจะใช้เฉพาะกับเด็กที่เฉื่อย
ช้าเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ผล

บทสนทนาระหว่างนักเรียนกับครูในปัจจุบันเข้าใจจิตวิทยาแห่งการเรียนรู้ว่า คนเราจะ
เรียนรู้ได้ด้วยการกระทำ การกระทำนั้นหมายถึงการกระทำทั้งทางกายและทางใจ
เด็กจะตั้งใจเรียนหรือไม่ตั้งใจใดถ้าไม่มีการแนะแนวที่ถูกต้อง และเด็กจะ

ไม่เข้าใจว่ากิจกรรมที่เป็นประโยชน์และไร้ประโยชน์นั้นต่างกันอย่างไร ถ้าขาดการแนะนำดังกล่าวนี้อาจ

ความคิดรวบยอดทั่วไป

ความสำคัญของการมีวินัยในตนเอง ถ้าใครจะต้องอยู่ร่วมกับคนอื่นไม่ว่าที่บ้าน, ในห้องเรียน, ในที่ทำงานหรือในกลุ่มสังคมใด ๆ เขาต้องเรียนรู้ที่จะควบคุมตัวเอง ซึ่งจะเป็นผลให้เขาเคารพสิทธิของผู้อื่น ดังนั้นทุกคนจึงต้องเรียนที่จะไม่ทำสิ่งที่จะขัดขวางต่อกิจกรรมที่ดีของผู้อื่น หมายความว่าเขาจะต้องปลูกฝังให้มีวินัยในตนเอง

วินัยที่นำมาใช้หมายถึงการระงับนิสัย ๆ ในตัวบุคคล ซึ่งจะช่วยให้เขามีการติดต่อกับผู้อื่นได้ รวมทั้งการเลิกประพฤติสิ่งที่ไม่ดีต่อความเจริญของตนเองถ้าเขาประสงค์จะก้าวหน้าทางส่วนตัวและทางสังคม ดังนั้นทุกคนจึงต้องมีการควบคุมตัวเองหรือมีวินัยในตนเอง

ในบางทิวทัศน์แวดล้อม เด็กจะต้องได้รับการอบรมให้รู้จักความสำคัญของการมีวินัยในตนเอง และต้องได้รับการอบรมอย่างจริงจัง เมื่อเด็กโตขึ้นเขาโรงเรียนซึ่งมีสิ่งแวดล้อมกว้างขวางขึ้น และมีการติดต่อกับคนต่าง ๆ กัน เขาจะรู้สึกว่าเขาคงต้องการการแนะนำในการปรับปรุงตัวให้เหมาะสมแก่สังคม เราจะต้องสนับสนุนเขาให้สนใจในกิจกรรมต่าง ๆ ในห้องเรียน และต้องช่วยให้เขาเข้าใจว่าเพื่อนชนเดียวกับเขาทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับผลดีเร็วในการเรียนเท่ากับเขา และครูจะต้องแนะนำเสียแต่เนิ่น ๆ ว่าต้องการให้นักเรียนทุกคนในชั้นร่วมมือกัน และจะไม่ยอมให้พฤติกรรมใด ๆ ที่เป็นการไม่ร่วมมือมาขัดขวางการสอนหรือการเรียนเลย

ในขณะที่เด็กเรียนอยู่ในชั้นต่าง ๆ เขาจะควบคุมความประพฤติของเขาเองโดยไม่มีใครช่วยเหลือนั้นไม่ได้ ฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครูตงแคชเชนเด็กจนถึงมหาวิทยาลัย ที่จะแนะแนวให้เด็กปรับปรุงตัวให้ดีขึ้นด้วยการใช้การควบคุมที่เห็นว่าได้ผล แต่ต้องมีความมุ่งหมายและความเข้าใจในการใช้ และควรกระตุ้นให้เด็กแต่ละคนทำงานร่วมกันเพื่อจะเป็นผลให้รู้จักแก้ไขตัวเอง สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ การควบคุมความประพฤติในชั้นนั้นไม่ควรมุ่งหมายให้แค่ครูได้ควบคุมความประพฤติของเด็กเท่านั้น แต่ให้เด็กรู้สึกว่าเขาได้

ควบคุมความประพฤติของเขาเองด้วย การควบคุมความประพฤติไม่ควรจำกัดเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น แต่ควรจะต้องถึงการควบคุมในการทำกิจกรรมทุกอย่างซึ่งต้องร่วมกันให้เกิดความประพฤติที่ไม่ตรงกัน

หัวข้อสำคัญและการฝึกควบคุมความประพฤติในห้องเรียน . ห้องเรียนที่มีระเบียบคนนั้นจะควบคุมความประพฤติที่ไม่ดีเท่าใด แต่ควรจะต้องอะไรเป็นเหตุให้เกิดความประพฤติที่ไม่ดีเหล่านั้น และจะจัดการแก้ไขอย่างไร เราจะวัดว่าโรงเรียนมีระดับดีแค่ไหน ด้วยการวัดความประพฤติของนักเรียนในห้องเรียน ระดับเหล่านั้นต่างกันแต่ละโรงเรียน

สิ่งที่สำคัญยิ่งของนักเรียนชอบร่วมกันทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ และถูกต้องตามกาตเทศะยิ่งกว่าที่จะอยู่หนึ่ง ๆ อย่างเป็นระเบียบเพื่อจะตั้งใจเท่านั้น แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือกิจกรรมของนักเรียนย่อมแสดงถึงโครงการของการเรียนซึ่งนักเรียน ครูผู้สอน และครูใหญ่กำลังร่วมกันอยู่

วินัยที่หมายถึงความเชื่อฟังทนนักเรียนแสดงคอกฎหรือข้อบังคับของโรงเรียนซึ่งถ้าปราศจากวินัยแล้ว จะเป็นการยากที่จะบรรลุถึงความสำเร็จในการเรียน

ต่อไปนี้เป็นข้อเสนอแนะในการดัดกระบวนแห่งความประพฤติที่จะทำให้เกิดความสนใจแก่นักเรียนทั้งเป็นรายบุคคลและส่วนรวม

๑. ควรจะทำให้ห้องเรียนหรือโรงเรียนมีสภาพเป็นที่ปลูกฝังความประพฤติที่ดีให้เป็นนิสัย

๒. ควรจะฝึกให้นักเรียนแต่ละคนเข้าใจในสภาพซึ่งจะอยู่ในสังคมที่ดีแต่เมื่ออยู่ในโรงเรียน เพื่อเตรียมดำเนินชีวิตเมื่อเป็นผู้ใหญ่

๓. การจะฝึกให้นักเรียนรู้จักควบคุมตนเองนั้นควรเป็นไปตามธรรมดา

๔. ในการควบคุมความประพฤติของนักเรียน ครูจงใช้อำนาจให้น้อยที่สุด

๕. ครูควรจะได้สนใจรับกิจกรรมของนักเรียนในห้องเรียนที่เหมาะสมแก่การมีชีวิตในสังคมและการเรียน แม้ว่ากิจกรรมนั้นจะไม่ทำให้ห้องเรียนเงียบกริบบ้างก็ไม่เป็นไร

๖. กิจกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ ด้วยความมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง แม้จะมีเสียงดังบ้างก็ดีกว่าเงียบ

๗. ครูควรจะมีความสนใจในกิจกรรมของนักเรียนแต่ละคน และนำมาใช้เป็นประโยชน์แก่กิจกรรมของเด็กทั้งห้องเรียน

๘. ครูควรจะสนับสนุนให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบในเรื่องความประพฤติของนักเรียนในห้องเรียนทั้งส่วนตัวและส่วนรวม

ความสำคัญของผู้นำ

การปฏิบัติตามคำสั่ง ผู้ที่จะออกคำสั่งและหวังให้ผู้ปฏิบัติตามนั้นเป็นของผู้ที่ใคร่บดบังให้เป็นผู้ให้ผู้อื่นทำกิจกรรมต่าง ๆ ผู้หนึ่งเรียกว่าเป็นผู้

มีอำนาจ บางแห่งผู้มีอำนาจเป็นบุคคลคนเดียว บางแห่งเป็นคณะกรรมการ
หัวหน้างานในรัฐบาล นายทหาร นักธุรกิจ ผู้จัดการโรงเรียน และครู
เหล่านี้เป็นตัวอย่างของผู้มีอำนาจในตำแหน่งต่าง ๆ

การบริหารอำนาจต้องให้เหินว่ามีวินัย เช่นวินัยของทหารเป็นต้น ใน
ราชการทหารทั้งหญิงชายถูกอบรมให้รักษาระเบียบ และเชื่อฟังอย่างเคร่งครัด
เขาต้องทำงานตามระเบียบนั้นทุกวัน จนเป็นนิสัยตลอดเวลาที่อยู่ในหน้าที่ทหาร
แม้ว่าวินัยทหารกำลังจะกลายเป็นวินัยสำหรับบุคคลแต่ละคน แต่วินัยทหารก็มี
ความมุ่งหมายเป็นพิเศษ

ผลก็คือว่าเมื่อหญิงหรือชายเหล่านี้ออกจากประจำการก็บ่งบอกว่าเขาจะ
ปฏิบัติตามนิสัยเดิมหรือกลับไปปฏิบัติดังที่เคยทำมาก่อนเข้าประจำการ เขาจะ
รู้สึกว่าการทำงานอย่างทหารนั้นเป็นการยากที่จะทำได้ในชีวิตของพลเรือน วินัย
สำหรับผู้ใหญ่ที่ใช้ในชีวิตสังคมก็คือการควบคุมตนเอง ซึ่งแตกต่างกับวินัย
เมื่อเป็นทหารอยู่ ดังนั้นเด็ก ๆ ในโรงเรียนจึงควรได้รับการอบรมให้รู้จัก
ชีวิตสังคม ครูจะต้องมีส่วนช่วยให้เด็กมีการควบคุมความประพฤติที่เหมาะสม
สำหรับตัวเองและส่วนรวม เด็กจะต้องได้รับการสอนให้ปฏิบัติตามคำสั่ง
ที่มอบให้ เพราะการฝึกนิสัยให้กระทำตามคำแนะนำซึ่งเขาเห็นด้วยนั้นเขา
จะเข้าใจว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นการปรับปรุงตัวเขาให้ดีขึ้น ด้วยเหตุนี้
กรรมของนักเรียนแต่ละคนก็จะกว้างขวางออกทุกที การปฏิบัติในชั้นแรกก็
เพราะได้รับคำแนะนำจากผู้อื่น ต่อไปก็กลายเป็นการแนะนำตัวเอง

การใช้อำนาจในห้องเรียน ผู้ที่ออกคำสั่งก็คือผู้มีอำนาจ ถ้าครูออก
คำสั่งเพื่อให้เกิดผลดีอย่างใดอย่างหนึ่งนักเรียนก็ต้องปฏิบัติตาม ในห้องเรียน

อำนาจอยู่กับครู อำนาจของครูจะหมดไปตามกฎหมายเหมือนเจ้าหน้าที่ใน
โรงเรียนหมดตำแหน่งตั้งกว่า

ถ้าครูพยายามใช้อำนาจอย่างผิด ๆ เด็กก็จะไม่ยอม ถ้าเด็กขาดความ
นับถือในตัวครู แสดงอาการขัดขืนครูอย่างเปิดเผย หรือทำอะไรตามใจ
ชอบครูควบคุมไม่ได้ ผลก็คือเด็กจะหักล้างอำนาจของครู

ครูใช้อำนาจอย่างไรจึงจะทำให้ความประพฤติของเด็กดีขึ้น ? ถ้าครู
จะทำงานให้ได้ผลก็ควรจะมีอำนาจให้แก่เด็กแต่ละคน การมอบอำนาจเช่น
เป็นการฝึกให้เด็กรู้จักรับผิดชอบและมีการควบคุมตนเอง

เมื่อเด็กได้รับมอบอำนาจแล้วเขาจะใช้อำนาจอย่างไร ? เด็กจะใช้
พิจารณาอย่างดีที่สุดว่าความประพฤติที่ดีในห้องเรียนนั้นควรจะเป็นอย่างไร
แล้วเขาก็จะใช้อำนาจตามนั้น พิจารณานี้ของเด็กแต่ละคนจะต่างกันตาม
ความชัดเจนต่อสิ่งดี และการอบรมให้รู้จักรับผิดชอบที่เขาได้รับมา ครู
ควรจะให้เด็กปฏิบัติตามที่เขาเห็นชอบจนกว่าเขาจะแสดงความประพฤติไม่
ดีขึ้นมาเรื่อย ๆ ครูจึงจะเขาช่วยชี้ทางให้ เมื่อเห็นว่าเขาสามารถควบคุม
ตนเองได้เป็นที่พอใจแล้วก็ควรวางมือ ด้วยวิธีนี้ครูจะได้ทำงานร่วมกับนัก
เรียนด้วยความเข้าใจกันเป็นอย่างดี

ครูคนหนึ่งกล่าวว่า เขาไม่เคยมีความลำบากเลยในเรื่องวินัยเมื่อเด็ก
รู้จักเขาดีแล้ว หมายความว่าเมื่อเขาเห็นว่าเด็กของเขาสามารถจะใช้อำนาจได้
ในทางที่ถูกต้อง เขาก็มอบอำนาจให้ ครูทุกคนควรจะสามารถทำเช่นนั้นได้

ความสำคัญของระเบียบในห้องเรียน

ความหมายของคำว่า “ระเบียบ” “ระเบียบในคำ” เป็นความหมาย

ที่ทราบกันดีว่าทุกคนต้องปฏิบัติตามเพื่อกิจการของศาลโดยไม่ทำความรบกวนให้แก่
ศาล ระเบียบในห้องเรียนก็มีความหมายเช่นเดียวกัน ทุกคนในห้องเรียน
ต้องปฏิบัติตามเพื่อประโยชน์ของการเรียน ไม่มีใครมีสิทธิ์จะทำดังใดซึ่งรบกวน
กิจกรรมของนักเรียนร่วมชั้นเมื่อเขากำลังตั้งใจทำงานอยู่

คุณค่าของระเบียบในห้องเรียน ระเบียบเป็นดังคำขวัญสำหรับวินัย
แต่การที่ครูจะใดระเบียบทุกคนไม่ใช่เป็นของง่ายเหมือนวินัย ระเบียบไม่ใช่
จุดหมายปลายทาง แต่นับว่าเป็นทางที่จะไปสู่จุดหมายได้ก็เมื่อเด็กทุกคนจะต้อง
ทำงานในห้องเรียน ถ้าจะอธิบายอีกคือว่า นักเรียนจะต้องร่วมกันในกิจกรรม
ทุกคนในห้องเรียนจะต้องได้ยินว่าใครพูดอะไร และต้องรู้ว่าใครกำลังทำอะไร
อยู่ เมื่อเป็นเช่นนั้นเด็กทุกคนต้องตั้งใจและเงยบ แม้ว่ากิจกรรมนั้นจะต้องมีเด็ก
บางคนพูด แต่การพูดนั้นต้องไม่รบกวนเด็กอื่นๆ ผู้แต่งเคยไปเยี่ยมโรงเรียน
ขนาดเล็กแห่งหนึ่ง ซึ่งมีนักเรียน ๕๐ คน กำลังพูดและทำงานอยู่ แต่เห็นได้ว่า
ไม่ทำให้เกิดความรำคาญเลย แต่ส่วนอีกแห่งหนึ่งซึ่งมีนักเรียนเพียง ๓๒ คน
เท่านั้นพูดกันเอะอะเป็นทราคาญมาก

ข้อแนะนำในการจัดระเบียบในห้องเรียน การจัดห้องเรียนใหม่
ระเบียบนั้นครูจะต้องปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ในไม่ช้านักเรียนก็จะคุ้นต่อความ
เป็นระเบียบซึ่งจะลดความตึงเครียดในห้องเรียน คือไปเป็นข้อแนะนำ
ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ครู

๑. จงถือว่าความเป็นระเบียบที่แท้จริงในห้องเรียนเป็นของธรรมดา
๒. จงจำชื่อนักเรียนให้ได้ และใช้เรียกอยู่เสมอ
๓. จงออกคำสั่งโดยชัดเจนแจ่มแจ้ง และมุ่งให้เด็กเรียนปฏิบัติตาม

จริง ๆ

๔. จงเตรียมการสอนอย่างดีที่สุด
๕. ระเบียบในการจัดชั้นควรทำให้ง่ายและให้นักเรียนได้ปฏิบัติเป็นกิจวัตร
๖. ให้นักเรียนมีงานทำเสมอ
๗. รู้จักควบคุมอารมณ์ของตัวเอง
๘. จงหาตัวคนทำผิดให้ได้
๙. อย่าทำโทษเด็กด้วยความโกรธ
๑๐. จงทำสถิติว่าเคยชกนักเรียนกี่ครั้ง และพยายามไม่ชกต่อไป

ขอแนะนำที่กล่าวมาแล้ว จะขยายความออกไดดังนี้:-

๑. การถือว่าความเป็นระเบียบที่แท้จริงในห้องเรียนเป็นของธรรมดา เมื่อเด็กรู้ว่าครูหวังจะให้ห้องเรียนมีระเบียบอย่างจริงจัง เขาก็มักจะร่วมมือเท่าที่สภาพของห้องเรียนจะอำนวยให้ แต่ถ้าครูละเลยต่อความประพฤติของเด็ก ในไม่ช้าเด็กก็จะซุกซน แล้วครูก็ต้องบังคับเพื่อให้ห้องเรียนมีระเบียบ แล้วจึงจะเรียนต่อไปได้

๒. การจำชื่อนักเรียนให้ได้และใช้เรียกอยู่เสมอ การเรียกชื่อทำให้รู้สึกถึงความสนิทสนมกันอยู่มาก คนส่วนมากชอบที่จะรู้สึกความคนสนใจในตัวเขาและจำชื่อเขาได้ ยิ่งนักเรียนในชั้นอนุบาลและประถมแล้วยิ่งรู้สึกในชั้นมาก เมื่อนักเรียนออกจากโรงเรียนแล้วกลับมาเที่ยวโรงเรียน ถ้าครูจำชื่อเขาไม่ได้ เขาจะรู้สึกเสียใจมาก

๓. การออกคำสั่งให้ชัดเจนแจ่มแจ้ง และมุ่งให้นักเรียนปฏิบัติตามจริงๆ ตามธรรมดาถ้าครูออกคำสั่งอย่างชัดเจนและแจ่มแจ้งแล้วเด็กมักจะทำตาม เมื่อครูแนะนำให้เด็กทำอะไร ถ้าเด็กเข้าใจแล้ว เด็กจะไม่ซัดซนเลย ครูควรออกคำสั่งเฉพาะเมื่อจำเป็นเท่านั้นและต้องมุ่งให้เด็กทำตามจริงๆ

ครูควรจะใช้เสียงให้เหมาะแก่กาตเทศะ คือพูดดังพอที่จะให้ได้ยินกันทั่ว แต่ไม่ถึงกับตะโกน ครูจะพูดช้า ๆ และชัดเจน ในการออกคำสั่งถ้าครูพูดเร็วหรือบอຍเกินไปหรือพูดยาวเยิ่นเย้อเกินไปก็เป็นการยากที่เด็กจะปฏิบัติตามได้เรียบร้อย

๔. การเตรียมการสอนอย่างดีทุกวัน ถ้าครูสอนเด็กจะด้นกดูนาน ไม่เบื่อการเรียน เมื่อครั้นอะไรจะสอนและเตรียมการอยู่เด็กก็จะรวมมอด้วย เด็ก ๆ ชอบกิจกรรมและโดยเฉพาะกิจกรรมที่เขามอมีส่วนร่วมด้วยและหวังที่จะเห็นผลของงาน ครูจะต้องเตรียมเรื่องที่จะสอนและเครื่องใช้ไว้ล่วงหน้า และพร้อมที่จะด้นด้นดำเนินงานทันที

๕. ควรทำระเบียบในการจัดชั้นให้ง่าย และให้นักเรียนปฏิบัติเป็นกิจวัตร ครูควรจะช่วยให้เด็กเกิดนิสัยทำอะไรให้เป็นเรื่องเป็นราว ดั่งเหล่านี้ ควรให้ง่าย ให้เด็กเข้าใจและให้ทำเป็นกิจวัตรเพื่อจะได้ด้นเปิดต้องเวลาและแรงงานน้อยที่สุด กิจกรรมเช่นการแจกกระดาษ การเก็บกระดาษ การย่นชั้น ห้องโถง การเก็บการบ้าน การตรวจแบบฝึกหัด การปล่อยนักเรียนกลับบ้านเมื่อเด็กเรียน เหล่านี้เป็นต้น ควรให้ทำทุกวันจนเด็กรู้อย่างถ่องแท้ว่าควรจะทำอย่างไร

๖. ควรให้นักเรียนมีงานทำอยู่เสมอ เด็กที่ทำงานอยู่อยู่เสมอไม่ก่อความยุ่งยากเท่าไร แต่เด็กที่เกียจคร้านมักก่อความยุ่งยากเสมอ ครูซึ่งด้นด้นสอนทันทีหรือให้เด็กทำ หรือคิดอะไรอยู่มักไม่เผชิญกับปัญหายุ่งยากทางวินัย ครูซึ่งมอแต่หมกมุ่นที่จะจัดห้องเรียนให้เป็นระเบียบจะไม่มอโอกาสสอนได้เลย และยังจะเกิดความยุ่งยากมากต่อมาก การด้นด้นสอนทันทีจะให้ผลยิ่งกว่าด้นใด ๆ

ทั้งหมด เด็กจะนั่งทำงานโดยไม่ก่อความยุ่งยาก โดยเฉพาะในโรงเรียนมัธยม วิชาของกนกการนั่งหลับได้อย่างดีด้วย

๗. การควบคุมอารมณ์ของตนเอง เด็กนับถือครูที่ด่ามารดข่มอารมณ์ได้ในเมื่อมีเหตุเกิดขึ้น ไม่หมายความว่าครูจะไม่แสดงความไม่พอใจเมื่อเด็กประพฤติผิด แต่หมายความว่าต้องแสดงอาการไม่เห็นด้วยในสิ่งที่ผิดนั้นตามธรรมดาการพูดแข็งค่อยๆ ย่อมได้ผลดีกว่าการพูดเอะอะด้วยความโกรธ ครูควรจะมีข้อผิดพลาดอย่างเจบบ่ๆ ในห้องเรียน ครูควรมีสติเมื่อมีเหตุฉุกเฉิน เช่น เกิดไฟไหม้ขึ้น อย่าแสดงอาการกลัวเจ้าหน้าที่จะมาตรวจโรงเรียนหรือครูใหญ่ให้เด็กเห็น ครูจะต้องควบคุมอารมณ์ของตนเช่นเดียวกับของตัวเอง

๘. การหาตัวคนผิดให้ได้ ครูที่โหดปรบตีจะหาตัวคนทำผิดได้ ถ้าหาไม่ได้จะทำให้ครูเสียไปมาก ครูควรระวังให้เกิดเหตุอะไรขึ้นในห้องเรียน และนักเรียนทุกคนควรระวังว่าไม่มีอะไรเห็นตาอันแหลมของครูไปได้ ครูควรจะหาหนทางให้เด็กที่ทำผิดทำอยู่เสมอมือเพื่อเขาจะไม่มีโอกาสก่อความยุ่งยาก ครูที่คิดเช่นนั้นได้และคิดอ่านวางแผนการที่จะรับมือกับเด็กที่แก่นๆ ในชั้น

๙. อย่าทำโทษเด็กด้วยความโกรธ เมื่อจะลงโทษเด็ก (ไม่ใช่โทษที่ทำให้เจ็บกาย) ควรจะรอให้หายโกรธเสียก่อน ผู้เชี่ยวชาญได้ชี้แจงว่าครูมักลงโทษเด็กผิดๆ เพราะลงโทษในขณะที่โกรธ ถ้าครูจะอบรมตนเองให้ใจเย็นและมีเวลาไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วนที่สุดว่าควรจัดการกับเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างไรก็จะ เป็นประโยชน์แก่ครู แก่เด็กที่ทำผิด และแก่นักเรียนทั้งชั้นเป็นอย่างยิ่ง

๑๐. จงทำสถิติว่าเคยขุ่นนักเรียนกี่ครั้ง และพยายามไม่ขุ่นเด็กอีกต่อไป

๓๐. หยาบคาย

๓๑. กิริยาชั่ว

๓๒. โยนข้าวของทิ้ง

๓๓. ทำลายสิ่งของ

๓๔. ขวตูดไม่กล้ารับผิด

๓๕. ทำร้ายร่างกายกัน

สาเหตุที่เด็กประพฤติผิด

สิ่งสำคัญที่ทำให้เด็กไม่ร่วมมือหรือไม่สามารถเข้ากับคนอื่นได้นั้นอาจมาจาก
เหตุใหญ่ๆ ๔ ประการ คือ

๑. สภาพทางร่างกาย

๒. สภาพทางสังคม

๓. สภาพทางส่วนตัว

๔. สภาพในขณะนั้น

สภาพทางร่างกาย สุขภาพไม่ดีอาจทำให้เด็กประพฤติผิดต่าง ๆ ได้ การ
แสดงกระพริตกระพือค หน้าตาบวม หรือโกร่ง่าย เหล่านี้อาจเกิดจาก
สุขภาพไม่ดี ถ้าเด็กใดกินด อยู่ด หุด สามารถได้ยินอะไรที่ใคร ๆ พูด และคา
ตมองเห็นข้อความบนกระดานได้กนด นอยนกกจะทำท่ากระพริตกระพือค
ขณะการตรวจสุขภาพตลอดจนเห็นและเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญในการศึกษา

เมื่อเด็กขึ้นไปถึงชั้นมัธยม อาการเหล่านี้อาจแสดงว่าเด็กกลายเป็นคน
โกร่ง่าย เกียจคร้าน เป็นโรคเส้นประสาท แล้วแต่อุปสรรคที่เขาได้ผ่านมา
มากหรือน้อย

สุขภาพของครูมีความสำคัญเท่ากับสุขภาพของเด็ก ในการสอนและการเรียน ครูทอมโรค ยากที่จะได้รับความเห็นใจจากนักเรียนแม้แต่ในเวลาเด็กน้อย เด็กกตตบเหินเบนของขบขันเฉยฉวยโอกาสต่อเรียนหรือขาดความนับถือเด็ก ๆ มักจะแสดงความรู้สึกชนต่อหน้าครูซึ่งเป็นหวัด เดี๋ยวนี้แห้งและแห้งตงทันทีหรือครุทตกใจง่าย แต่เด็กเหล่านี้จะไม่กล้าแสดงความรู้สึกเช่นนี้ต่อหน้าครูที่มีสุขภาพดีเพราะเขารู้ว่าควรจะทำอย่างไรกับครุคนใด

สภาพทางส่วนตัว ตลอดเวลาที่อยู่ในโรงเรียนความสนใจของเด็กทั้งหญิงและชายจะเป็นเครื่องชักจูงใจให้เกิดความประพฤติด่าง ๆ ลักษณะส่วนตัวเหล่านี้ได้แก่ การทำตามใจตัว การไม่รู้เท่าถึงกรรม การเอาอย่างความประพฤติที่ไม่ดี การตระหนักรู้

๑. การทำตามใจตัว เด็กบางคนทำอะไรตามใจชอบมากเกินไป ไม่สนใจว่าใครกำลังทำอะไรอยู่หรือใครจะคิดอย่างไรในตนบ้าง อาจแสดงท่าทักทายครุหรือหัวหนา เพราะต้องการให้พรคพวกของคนเดือมได้ และอาจแสดงอาการโกรธเคืองซึ่งทำให้เด็กเรียนทั้งหลายเกิดปฏิกิริยาและเป็นเหตุให้เกิดความไม่ร่วมมือกันชนในห้องเรียน

๒. การไม่รู้เท่าถึงการณ เด็กอาจจะยังประพฤติดิตต่อไป เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดผลเสียหาชน ชนทงนเพราะไม่รู้เท่าถึงการณซึ่งเป็นเพราะขาดความสามารถทางจิตใจ หรือเพราะไม่บรรลุดุทธิภาวะ

ก. การขาดความสามารถทางจิตใจ. ไม่ว่าที่โรงเรียนหรือที่บ้าน ถ้าเด็กประเปรี้ยวทำอะไรผิดมักไม่มีใครจับได้ แต่เด็กก็ด้อมมองทัพบพยายามทำ

ตั้งใดที่เห็นคนอื่นทำมักถูกจับได้และถูกตำหนิ เพราะความโง่ของตัว ครู
จึงควรเข้าใจถึงความสามารถของเด็กแต่ละคนดีพอเพื่อจะได้จับตัวหัวหน้าที่ประ
พฤติผิดให้ได้

ข. ความไม่บรรลุนิติภาวะ (immaturity) บางทีเด็กที่ไม่บรรลุนิติ
ภาวะมีความพอใจที่จะเล่นตลกซึ่งเขาไม่คิดว่าจะเกิดผลเสียหายเพราะความ
ประพฤติของเขา เขาโยนเหรียญเข้าไปในเครื่องทำความสะอาดของโรงเรียน
เพราะคิดว่าจะทำให้เพื่อนตลกสนุกสนาน แต่เด็กนั้นเหรียญนั้นกลับไปทั้งโรงเรียนจน
ต้องปิดโรงเรียนทั้งวัน เด็กคนนี้อาจตกใจในการกระทำของเขาจนเกือบเสีย
สติ เช่นเดียวกับเด็กที่จุดไม้ขีดไฟโดยไม่มี ความหมาย และไม่คิดว่าภายใน
๑๐ นาทีเขาจะต้องเสียโรงเรียนไปเพราะการกระทำของเขา ความไม่บรรลุนิติ
ภาวะมักทำให้เกิดความยุ่งยากซึ่งไม่คิดว่าจะเป็นไปได้

๓. การเอาอย่างความประพฤติที่ไม่ดี เด็กเล็กๆ จะมีนิสัยที่ไม่ได้นอกจาก
จะได้รับการอบรม เขาได้ยินคนอื่นพูดหยาบคาย ได้อ่านเรื่องของตัวเอกๆ
เกี่ยวข้องการระโมยหรือการประพฤติชั่วต่างๆ ได้ฟังเรื่องคนโกง คนพูดปด
อย่างแนบเนียนเช่นนกหว่งจะทำตามบ้าง ก็เมื่อเด็กชอบเลียนแบบความประ
พฤติของผู้อื่น จึงไม่น่าประหลาดใจที่เด็กจะพยายามทำตามที่ได้เห็นมามากกว่าที่
จะทำตามที่ผู้อื่นบอกเล่าให้ทำ

๔. การตระหนักรู้ เด็กที่ซื่อสัตย์พอแก้ไขได้ แต่ถ้าเด็กแสดงความ
กลัวเมื่อจะต้องไปทำอะไรต่อหน้าชนหรือไม่อยากร่วมในการท่องเที่ยว เช่น
ครูต้องรับแก้ไข ครูควรจะต้องรู้ว่าอาการเช่นนี้เป็นสัญญาณของการเข้ากับ
ใครไม่ได้ ครูมักจะคิดไปเสียว่าเด็กดื้อหรือขาดความสนใจ แต่อย่างไรก็ตาม

ครูจะต้องรับผิดชอบช่วยแก้ไขด้วยความฉลาด และเห็นอกเห็นใจให้เด็กหาย
กระหนก

สภาพทางสังคม เด็ก ๆ พยายามต่อต้านเพื่อให้เพื่อน ๆ สนใจในตัว แม้ว่า
เขาจะต้องผจญการกระทำของเขาเองอยู่มาก โดยมากจะเป็นเด็กที่ไม่เด่นใน
ทางใด เด็ก ๆ ชอบแสดงเด่นและแสดงว่าพวกของตัวเองเด่น และต้องการเล็ง
ภาพในกิจกรรม

๑. ความต้องการแสดงเด่น อารมณ์ของเด็กทำให้เขาชอบเด่นตก
ต่าง ๆ เพื่อให้เพื่อนฝูงมีความสนใจในตัวเขา ฉะนั้นครูควรจะรับรู้ ความ
ประพฤติกของเด็กและปฏิบัติตัวอย่างถูกต้อง ความประพฤติกของเด็กอาจไม่
เป็นภัยต่อสังคมเพราะเขาปรารถนาจะให้ผู้อื่นสนใจในตัวเขา แต่ความประพฤติก
เช่นนี้ถ้าไม่ควบคุมเสียตั้งแต่อยู่ในโรงเรียนแล้ว ต่อไปการกระทำของเด็กผู้นั้น
อาจเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ในทางที่ควรได้

๒. ความต้องการให้ผู้อื่นรับรองตน คนทุกคนต้องการให้ผู้อื่นรักนับ
ถือและชมเชย อยากมีเพื่อนสนิทหลาย ๆ คนและอยากให้ผู้อื่นรับตนเข้าในพวก
ฉะนั้นเด็กอาจจะรวมอยู่ในหมู่ที่ประพฤติส่งผลดี ซึ่งถ้าอยู่คนเดียวแล้วจะมีความ
รู้สึกผิดชอบไม่กล้าประพฤติผิดเช่นนั้น

เด็ก ๆ บุราผู้กล้าหาญอย่างรุนแรงมาก เด็กที่กล้าหาญที่สุดในชั้นจะ
เป็นผู้นำของชน เขาอาจได้เป็นผู้นำเพราะการกระทำที่กล้าในนักเรียนอื่นให้
สนใจในตัวเขา ถ้าเขาประพฤติไม่ดีก็จะเป็นตัวอย่างแก่เด็กอื่น ฉะนั้นครูควร
เอาใจใส่ต่อความประพฤติของเด็กผู้นั้นเสียแต่เนิ่น ๆ มิฉะนั้นครูจะต้องลำบากที่
เด็กทั้งห้องพากันประพฤติไม่ดีตามเขาในภายหลัง

๓. ความปรารถนาที่จะมีเสรีภาพในกิจกรรม คนเรามีความปรารถนาอย่างแรงที่จะมีเสรีภาพในการกระทำของเขา เด็กหนุ่มสาวมักจะโกรธที่ใครมาควบคุมความประพฤติของเขา แม้ว่าเขาควบคุมนั้นจะเป็นพ่อแม่ ครูหรือแม้แต่เพื่อนนักเรียนนั่นเอง ตามธรรมชาตินักเรียนมักจะร่วมมือกับครูเสมอ แต่เมื่อโรงเรียนใดตั้งกฎข้อบังคับอะไรขึ้น ก็มักแสดงความไม่พอใจโดยการฝ่าฝืนกฎข้อบังคับนั้น

ในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง นักเรียนมีเสรีภาพที่จะไปยังห้องต่าง ๆ ได้ทั่วทุกในเขตว่างเรียน เขาคิดอยู่เหมือนกันว่าคงจะถูกห้ามไม่ให้ทำเช่นนั้นสักวันหนึ่ง แต่เขายังไปที่ห้องสมุดและที่ทำงานอื่น ๆ ได้ตามใจชอบ นักเรียนส่วนมากใช้เสรีภาพนี้อย่างฉลาดและได้ผลดี แต่เมื่อนักเรียน ๒-๓ คนใช้เสรีภาพในทางที่ผิด โรงเรียนก็ห้ามไม่ให้ให้นักเรียนไปยังห้องต่าง ๆ ตามใจชอบ นอกจากจะไปห้องเรียนหรือเมื่อครูเรียก นักเรียนพากันโกรธมาก แม้แต่นักเรียนที่เคยร่วมมือในกิจการต่าง ๆ ก็พากันไม่พอใจมาก การจำกัดเสรีภาพนี้ทำให้นักเรียนหญิงทศกัณฐ์คนหนึ่งหาทางฝ่าฝืนข้อบังคับนั้นเป็นตัวอย่างแสดงว่าการกระทำที่ไม่ดีของเด็กส่วนน้อย ทำให้ศีลธรรมของเด็กทั่วไปพลอยเสียไปด้วย

น่าสนใจที่จะสังเกตว่า เมื่อนักเรียนหนุ่มสาวเป็นผู้ตั้งกฎข้อบังคับในเรื่องความประพฤติในหมู่คณะของตนเองขึ้น กฎข้อบังคับนั้นมักจะจำกัดเสรีภาพอยู่มาก แต่นักเรียนอื่น ๆ ก็ไม่แสดงความไม่พอใจเท่าใดนัก

การจำกัดกิจกรรมนั้นทำให้คนมีเสรีภาพมาก แต่ก็ต้องมวนยด้วย ถึงแม้ว่านักเรียนหนุ่มสาวดูเหมือนว่าจะไม่พอใจที่ถูกบังคับและขอเสรีภาพในกิจกรรม

มาก แต่คิดว่าเขามีความจำเป็นที่จะได้รับคำแนะนำจากผู้ใหญ่ที่ได้รับการอบรมมาแล้ว

สภาพในขณะนั้น กิจกรรมที่เกิดขึ้นในหรือนอกห้องเรียนย่อมควรเป็นไปตามความมุ่งหมาย ตามบุคคล และสิ่งแวดล้อมที่เป็นอยู่ในขณะนั้น การจัดห้องเรียนให้น่าเรียน ความร้อนและแสงสว่าง การถ่ายเทอากาศเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะเป็นเหตุให้เกิดปฏิกิริยาทางความประพฤติของเด็กด้วย สิ่งที่สำคัญอีกก็คือ ระยะเวลาดำรงจะทำให้เด็กเจียมมีมากน้อยเท่าไร กิจกรรมของเด็กอื่น ๆ เรื่องที่ควรสอน ความร่วมมือระหว่างครูกับเด็ก เด็กได้เตรียมการบ้านมากน้อยเท่าไร ความกระตือรือร้นของครูและเด็กในด้านสำคัญอื่น ๆ ซึ่งมีอยู่ในห้องเรียน ขณะนั้นมอثرพลเห็นถึงความประพฤติของเด็กในห้องเรียนเป็นอันมาก

เด็กชอบแก้ไขข้อทำงานต่าง ๆ ให้ดีขึ้น และชอบให้ครูปล่อยให้เขาทำอยู่เช่นนั้นจนแล้วจนเล่า แต่ถ้าครูไปเปลี่ยนวิธีเขาจะเกิดความไม่เป็นระเบียบขึ้น การปลดปล่อยให้ทำกิจกรรมอันแน่นอนที่เป็นระเบียบในโรงเรียนย่อมเป็นข้อพอใจของครูและเด็กทั้งสองฝ่าย

เครื่องบ่งชี้และคุณค่า

ความร่วมมือระหว่างครูและนักเรียน การที่จะอยู่ด้วยกันและทำงานร่วมกันได้นั้นควรจะเป็นวัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่ของห้องเรียน เมื่อครูเป็นผู้ชำนาญ นักเรียนก็หวังจะให้ครูไม่ช้าแต่เป็นผู้ชำนาญในทางการเรียนเท่านั้นแต่หวังให้เป็นผู้นำในทางความประพฤติด้วย ครูจะเป็นผู้เผด็จการหรือจะเป็นผู้สนับสนุนให้นักเรียนร่วมมือกับครูก็ได้ ครูจะบังคับหรือขอร้องให้นักเรียนทำการสิ่งใดนักเรียนก็จะทำตาม แต่ถ้าครูขอร้อง นักเรียนก็จะทำตามด้วยความเต็มใจมากกว่าที่ครูบังคับให้ทำ

นั่งฟังบ้าง ๆ เด็กย่อมต้องการกิจกรรม เด็กจะซุกซนถ้าไม่ให้เสรีภาพแก่เขา
ในการเคลื่อนไหวเพราะร่างกายมีความต้องการอย่างนั้น

แรงจูงใจ ครูจะต้องเตรียมบทเรียนให้เด็กสนใจและได้รับความรู้ด้วย
เพราะเด็กจะสนใจในบทเรียนแบบนั้นมากกว่าบทเรียนที่ครูสอนไปวันหนึ่ง ๆ แรง
จูงใจไม่ใช่วิธีที่มหัศจรรย์ที่จะเข้าถึงปัญหาต่าง ๆ ได้ แต่เป็นสิ่งที่จะทำลาย
ความสนใจและความสามารถของนักเรียน (หมายความว่าบทเรียนต้องให้
พอเหมาะแก่ความสนใจและความสามารถของนักเรียน อย่าให้ยากหรือง่าย
เกินไปเด็กจะไม่อยากเรียน)

การสอนควรให้เหมาะแก่ระดับความคิดของผู้เรียน และควรหัดให้ผู้เรียน
ใช้วิธีอธิบาย ครูหัดจะทราบถ้านักเรียนได้เรียนอะไรไปแล้วเท่าใด เขาจะ
สอนบทเรียนด้วยถ้อยคำที่เด็กสามารถเข้าใจได้ตามลำดับที่ถูกต้อง แล้วเด็กก็จะ
เกิดความคิดขึ้นเองโดยไม่มีอะไรมาเป็นอุปสรรค

ความสำเร็จที่ควรจะได้รับ ครูควรจะต้องคิดและกระทำอย่างถ่วงในการให้การ
บ้านแก่เด็ก ควรแน่ใจว่าไม่ให้การบ้านมากเกินไป ครูต้องมากให้การบ้านเด็ก
มากเกินไปทั้งที่ตัวเองก็ไม่สามารถจะทำเสร็จได้ในเวลาที่ให้เด็กทำ การบ้านนั้น
ควรให้บ้างเพื่อเป็นการท้าทายความรู้ของเด็ก (เพื่อจะรู้ว่าเด็กมีความรู้แค่ไหน)
แต่อย่าให้ยากไป โดยทั่วไปการบ้านนั้นควรเป็นการกระตุ้นให้นักเรียน
แต่ละคนกระตือรือร้น และควรจะเป็นการบ้านที่ไม่มีปัญหาอะไร

ความกระตือรือร้นของครู ท่าทีของครูย่อมเกี่ยวข้องกับนักเรียนด้วย ถ้าครู
สนใจในงานของเขา และกระตือรือร้นในการสอน นักเรียนก็มักมีความสนใจ
ด้วย ถ้าครูไม่สนใจและไม่มีความพอใจในงานนั้น ก็ไม่สามารถทำให้

นักเรียนทั้งชั้นเกิดความร่วมใจในการทำงานได้ ถ้าครูอยากให้นักเรียนมีจิตใจฝักใฝ่ต่อการเรียนอยู่เดิมนั่นแล้ว ครูต้องหาเชื้อไฟที่จะจุดให้เกิดความสนใจ และหาพืนคอยไล่ให้ไฟตกโชนอยู่เดิมนั่น

ความเชื่อมั่นในตัวเองของครู ครูทแสดงว่ามีความเชื่อมั่นในตัวเอง และมีความเชื่อในชั้นของเขาแล้ว ย่อมแสดงบุคลิกภาพอันเข้มแข็งของคน เด็กจะมีความประพฤติที่น่าชมเชยมากกว่าที่จะรบกวนครู ถ้าครูไม่เชื่อมั่นในตัวเองหรือขาดความเชื่อมั่นในชั้นของตนแล้ว ในไม่ช้าเด็กก็จะเดินคดกับครู จะลดความเชื่อมั่นในครูหรือจะหมดความเชื่อมั่นเสียเลยทีเดียว ถ้าเด็กจะต้องได้รับการอบรมให้มีความเชื่อมั่นในตัวเองแล้วจากนั้นทีครูจะต้องเป็นผู้ที่ต้องแคล้วและเข้มแข็ง

ครูควรจะได้ใจที่จะพูดว่า "ครูไม่ทราบ" เป็นการต่ำต้อยเสียแล้วทีครูจะต้องรู้ ทุกสิ่งทุกอย่างดังที่สุด ถ้าครูมีท่าทีว่าเชื่อมั่นในตัวเองและจะยอมรับกับเด็กว่าไม่สามารถจะตอบคำถามบางข้อของเขาได้ ครูก็ยังมีอรรถพดเห็นเด็กอยู่คนเดียว การที่จะยอมรับว่า "ไม่รู้" ย่อมดีกว่าที่จะพยายามซ่อนความจริงและหลอกลวงผู้อื่น

เป็นธรรมดาที่มนุษย์ทุกคนจะต้องทำผิดบ้างบางครั้ง ครูควรพยายามทำผิดให้น้อยที่สุด แต่ควรเต็มใจแก้ไขผิดนั้น ในการเรียนถ้าครูหาทางให้นักเรียนช่วยกันค้นคว้าหาความรู้ จะทำให้นักเรียนในชั้นร่วมมือกันและสนใจดี ครูและนักเรียนสามารถช่วยกันหาเนื้อเรื่อง ทำการค้นคว้าข้อความที่เป็นปัญหา หรือแก้เนื้อเรื่องทีละจุด วิธีสอนแบบโครงการ (Project method) กติวิธของการประชุม (committee technique) และการสอนเป็นรายบุคคล (individual

assignment) เป็นวิธีที่ดีที่สุดที่กระตุ้นให้เด็กมีส่วนร่วมในภาระงาน และจะช่วย
ให้เด็กมีความเชื่อในการนำของครูมาก

เมื่อเด็กประพฤติผิด เป็นการจำเป็นมากที่ครูจะต้องหาตัวผู้ทำผิดให้
จงได้ ถ้าครูลงโทษเด็กผิดตัว ครูจะต้องเต็มใจรับความผิดและขอโทษเด็ก
การตรวจแบบฝึกหัดก็เช่นเดียวกัน ถ้าครูตรวจผิดหรือให้คะแนนผิดก็ต้องยินดี
รับผิด แม้ว่าการขอโทษนั้นครูจะต้องฝืนใจ แต่เป็นการจำเป็นถ้าครูต้องการให้
เด็กเชื่อถือในการตัดสินใจและความยุติธรรมของคน

ครูต้องไม่เลือกที่รักมักที่ชังซึ่งเป็นเหตุให้นักเรียนโกรธ และต้องแสดง
ต่อนักเรียนอย่างมีความมุ่งหมาย และยุติธรรม ครูที่มีความเชื่อมั่นในตัวเองจะ
สามารถพิจารณาพฤติกรรมและท่าทีของเด็กได้ถูกต้องและสามารถส่งของความ
ต้องการและความสามารถของเด็กแต่ละคนได้เป็นอย่างดี และจะเป็นเหตุให้เด็ก
รู้จักความรับผิดชอบในห้องเรียนด้วย

นักเรียนร่วมมือกันในกิจกรรมของโรงเรียน ครูควรฝึกให้นักเรียน
จักร่วมมือกันในกิจกรรมของห้องเรียนและโรงเรียนรวมทั้งตนเองเป็นต้น
ไป ครูควรจะให้เด็กใช้ความสนใจและพลังงานในการร่วมกันทำกิจกรรมเพื่อ
หมู่คณะไม่ใช่เพื่อตนเองหรือเพื่อเพื่อนของตน เด็กที่รู้สึกตัวว่าต้องแค้น
และเป็นประโยชน์แก่หมู่คณะมักไม่เมื่อยล้าที่จะสนใจในกิจกรรม ที่เป็นภัยต่อ
สังคม

นักเรียนทุกคนควรได้รับการสนับสนุนให้ร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ตาม
ความสามารถของเขา อาจจะเป็นการอภิปรายในชั้น การจัดโครงการในห้อง
เรียน การจัดกิจกรรมต่าง ๆ สำหรับนักเรียน แม้แต่นักเรียนอนุบาลก็ควร

มีส่วนรับผิดชอบในห้องเรียนด้วย เด็กหนุ่มสาวที่เรียนในโรงเรียนประถมและมัธยมมักควรมีส่วนในการจัดกิจกรรมในแต่ละนอกหลักสูตร เช่นการจัดให้นักเรียนปกครองกันเองเป็นต้น จากประสบการณ์เหล่านี้เขาจะสามารถจะบรรยายอารมณ์ของคนหนุ่มสาว และจะเรียนรู้ถึงเหตุการณ์คงกฏข้อบังคับของโรงเรียนด้วยเหตุนี้เขาจะได้รับการอบรมให้เป็นพลเมืองดี

ด้วยเหตุว่าข้อบังคับต่างๆ มักจะคงขึ้นเพื่อประโยชน์แก่หมู่คณะ ดังนั้นเด็กหนุ่มสาวจึงควรร่วมกันตั้งประมวลมรรยาทแห่งโรงเรียนขึ้น (school codes of behavior) นักเรียนเด็กมักจะปฏิบัติตามประมวลมรรยาทที่นักเรียนใหญ่ที่ฉลาดเป็นผู้แนะนำ

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างประมวลมรรยาทของโรงเรียนซึ่งนักเรียนใน Junior High Schools แห่งนครนิวยอร์กได้ร่วมกันตั้งขึ้น โดยมี Superintendent Lieberman เป็นผู้นำ เพื่อเป็นตัวอย่างให้นักเรียนร่วมกันตั้งประมวลมรรยาทประจำโรงเรียนขึ้น Superintendent Lieberman เขียนชี้แจงถึงประโยชน์และวัตถุประสงค์ให้แก่ครูใหญ่ของโรงเรียน Junior High Schools ต่างๆ ในนครนิวยอร์กเมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๔๔ มีข้อความว่า

นักเรียนในโรงเรียน Junior High Schools รวม ๘๓ แห่ง ได้ร่วมกันวางประมวลมรรยาทสำหรับโรงเรียนและนำไปใช้ ซึ่งเป็นการทดลองอันแสดงให้เห็นว่าเป็นหลักประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ประมวลมรรยาทนั้นคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนนักเรียนจากโรงเรียน ๘๓ แห่งนั้นเป็นผู้ร่างขึ้น โดยมี Mr. Gerard Meyer ครูในโรงเรียน Junior High School 16, Queens เป็นผู้แนะนำ และได้ส่งร่างนี้ไปให้โรงเรียนต่างๆ เพื่อวินิจฉัย ทบทวน และให้

สถานนักเรียนรับรองในการประชุมนักเรียนและในห้องเรียน นักเรียนต่างใช้เวลา
อภิปรายกันถึงหัวข้อต่าง ๆ แห่งประมวลมรรยาทน์ และความเกี่ยวข้องกับ
ความประพฤติของแต่ละบุคคลอย่างละเอียดละออ

เมื่อคราวที่เกิดการค้นเค้นกันทั่วประเทศ (อเมริกา) ว่าเด็กหนุ่มสาว
กำลังมีศีลธรรมเสื่อมลงมาก โครงการนซึ่งแสดงดีประวัติแห่งหลักประชาธิปไตย
อย่างงดงามที่สุดได้ให้ความหวังว่า เด็กเป็นส่วนใหญ่ได้มีความเข้าใจดีแล้วว่า
การมีชีวิตที่ถูกคองนั้นคืออย่างไร

ประมวลมรรยาทแห่งความประพฤติที่เคยแก้ไขแล้วในที่สุดมีดังต่อไปนี้

ประมวลมรรยาท ของ Junior High School

๑. ข้าพเจ้าจะไม่ทำอันตรายนอกจากความรู้ สึกหรือทรัพย์สินของผู้อื่นโดย
เจตนาไม่ว่าด้วยคำพูดหรือการกระทำ
๒. ข้าพเจ้าจะนับถือคำสอนของผู้อื่นเหมือนของข้าพเจ้าเอง
๓. ข้าพเจ้าจะแสดงความอ่อนน้อมต่อผู้อื่นเสมอ โดยเฉพาะผู้ที่เจริญกว่า
๔. ข้าพเจ้าจะทำตามกฎข้อบังคับและกฎหมายของโรงเรียนและชุมชน
๕. ข้าพเจ้าจะมีความซื่อตรงต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และจะอบรมตนให้
เป็นผู้บริสุทธิ์ทั้งกายและใจ

โดยเหตุที่ข้าพเจ้าเป็นนักเรียนในโรงเรียน..... ข้าพเจ้าจะ
พยายามจนสุดความสามารถที่จะปฏิบัติตามข้อบังคับแห่งประมวลมรรยาทน์

.....

ลงนาม

การแข่งขันและการร่วมมือกัน ในการอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องใดหนึ่งถึง
ความจำเป็นที่จะต้องร่วมมือกันอื่นเป็นทางที่จะให้เกิดนิสัยที่ดีในการจัดตัวเองให้
เข้ากับผู้อื่นได้ เด็กจะต้องรู้จักที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่นภายใต้การรับผิดชอบอยู่ใน
หมู่ชน ดังนั้นถ้าใครจะแสดงความสามารถให้เด่นชัดก็ต้องแข่งขันกับผู้อื่นตาม
ความสามารถเท่า ๆ กัน ชีวิตผู้ใหญ่ไม่ว่าจะมีความร่วมมือกับผู้อื่นเท่านั้น
แต่ยังต้องมีการแข่งขันกันอย่างยุติธรรมอีกด้วย ดังนั้นจึงเป็นการจำเป็นที่เด็ก ๆ
จะต้องเข้าใจคุณค่าของการแข่งขันเสียแต่เนิ่น ๆ และให้เข้าใจว่าการแข่งขันมี
ส่วนเกี่ยวข้องของการร่วมมือกันอย่างไร

ในห้องเรียนครูควรจะสนับสนุนนักเรียนแต่ละคนให้รู้จัก

๑. แข่งขันกับตัวเอง คือพยายามทำงานให้ดีขึ้นทุกวัน
๒. แข่งขันกับเพื่อนในห้องเรียน ซึ่งจะได้รับความสำเร็จเท่า ๆ กัน

การแข่งขันระหว่างนักเรียนในชั้นเดียวกัน หรือระหว่างชั้นค่อนในโรง
เรียนมีประโยชน์มาก และเป็นผลดีทางวินัยอย่างแน่นอน แต่การแข่งขัน
เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนพยายามทำในทางทุจริตหรือเกินความสามารถ หรือ
สุขภาพของเขาแล้ว ก็เป็นการไม่สมควรและอาจเป็นอันตรายได้

การร่วมมือกับผู้อื่น ปกครอง ครูควรจะมีการร่วมงานกับผู้อื่นปกครอง เพื่อ
ผู้ปกครองและครูจะได้มีความเข้าใจกันในการแก้ปัญหาต่างๆ และช่วยกันจัด
แนวทางที่จะให้เด็กดำเนินไปด้วยดี ขน การร่วมมือกันระหว่างผู้ปกครองและ
ครูควรจะเป็นไปด้วยดีในโรงเรียนอนุบาลและโรงเรียนประถม และควรจะต้อง
ขึ้นในโรงเรียนมัธยม

วิธีแก้เด็กที่ประพฤติไม่ดีและคุณค่า

ถ้าครุฑมประพฤติผิดมากได้รับการขอร้องให้เขียนวิธีแก้เด็กที่ประพฤติ
ไม่ดื่รหรมทำทไม่ว่รรมกับเพื่อนของเขา ก็คงจะเขียนได้มากมายหลายวิธี แต่ไม่
ใช้ว่าทุกวิธีจะใช้ได้ผลกับนักเรียนทุกคน หรือครุฑทุกคนจะนำไปใช้ได้ผลเท่ากัน

อย่างไรก็ดีต่อไปนี้เป็นหัวข้อที่ครุฑมทั่ว ๆ ไปในเรื่องวินัย และใช้ได้ผล
มาแล้ว วินัยที่จะนำมาใช้ควรมีลักษณะดังนี้:-

๓. ไม่เจาะจงเป็นส่วนตัว
 ๒. ให้เด็กเข้าใจดี
 ๓. ไม่เบียดเบียนนักถ้าเป็นไปได้
 ๔. มีเหตุผล
 ๕. ถูกต้อง
 ๖. เหมาะแก่โทษ
 ๗. เหมาะแก่ผู้ทำผิด
 ๘. เกยข้องแก่โทษ
 ๙. ไม่มีอันตราย
 ๑๐. ปราศจากความโกรธ
 ๑๑. เป็นผลดี
 ๑๒. ลงโทษเฉพาะผู้ผิด
 ๑๓. ไม่ขัดขวางโอกาสในการเรียนของนักเรียนในชั้น
 ๑๔. ไม่ทำโทษนักเรียนทั้งชั้นเพราะความประพฤติของนักเรียนเพียงคนเดียว
- วิธีแก้ซึ่งอาจจะเหมาะแก่สภาพการณ์อย่างหนึ่ง อาจไม่เหมาะแก่สภาพ

การนอกอย่างหนึ่งก็ได้ ดังนั้นครูที่ไม่ฉลาดและครูที่ขาดจิตอาสาก็ใช้วิธีต่างกัน
ถ้าครูซึ่งตามธรรมดาเคยได้รับความร่วมมือจากนักเรียนแล้ว จะใช้วิธีที่ต่าง
แล้วไม่ว่าวิธีใดก็จะได้รับผลเสมอ การใช้จะได้รับผลหรือไม่อยู่ที่ความเหมาะสม
และความฉลาดของผู้ใช้

ต่อไปนี้เป็นวิธีแก้ความประพฤติไม่บางวิธี ซึ่งใช้กันมากพร้อมทั้งคำ
อธิบายถึงคุณค่าและความสำคัญ

การขอโทษ ข้อสำคัญข้อหนึ่งในการอบรมนักเรียนแต่ละคนให้รู้จักร่วมมือ
กับสังคม ก็คืออบรมให้แต่ละคนมีท่าทีที่เรียบร้อยให้ผู้อื่นประพฤติดีตอบ ถ้าเขา
ผิดขวางดีที่ขอโทษของเขาจะต้องเสียใจที่ทำเช่นนั้นและพยายามขอโทษ การ
กล่าวคำขอโทษนี้เป็นวิธีแสดงถึงความเสียใจที่ประพฤติผิด แต่อย่างไรก็ตามการ
พูดว่า "ขอโทษ" จะไม่มีความหมายอะไร ถ้าไม่รู้สึกเสียใจจริงๆ

ครูส่วนมากให้นักเรียนกล่าวคำขอโทษเพื่อแก้ความประพฤติที่ไม่ดีนั้น ยัง
ไม่เป็นการถูกต้อง นักเรียนที่ประพฤติผิดควรจะถูกกล่าวคำขอโทษต่อครูหรือชน
เรียนของเขา แต่เขามักจะกล่าวเมื่อถูกบังคับให้กล่าว หรือกล่าวก่อนที่ครูจะได้
ช่วยให้เขารู้สึกเสียใจในการกระทำของเขา ดังนั้นจึงกลายเป็นแต่เพียงกล่าวด้วย
ปากเท่านั้น หาได้มีความรู้สึกเสียใจด้วยไม่ ถ้าครูฉลาดปกครองนักเรียนดี ๆ
นักเรียนจะกล่าวว่า "เสียใจที่ประพฤติผิด" เอง

การขานรับ การขานรับเป็นวิธีแก้ความประพฤติไม่บางวิธี จักใช้ นักเรียน
จะต้องรู้ว่าการที่เขาถูกขานรับทำให้เขาประพฤติดีขึ้น เป็นคนดีที่เด็กทุกคน
กันในห้องเรียนถ้าแยกกันคนเดียวย่อมจะทำให้เด็กทั้งสองคนต่างตั้งใจเรียนดีขึ้น

การลงโทษให้จับตัว การลงโทษเช่นนี้ควรจะใช้เมื่อได้พิจารณาอย่าง

ถ้วนแล้ว แต่กรมจะใช้เมื่อไรจัด แต่อย่างไรก็ตามที่ปลอดภัยอย่าใช้
เสียเลยดีกว่า คนที่ทำงานนั้นสมควรจะได้รับโทษก็จริง แต่ไม่ควรจะเป็นโทษที่
ทำให้เจ็บตัว

การตัดสินใจหรือการลดตำแหน่ง การลงโทษด้วยวิธีลดคะแนนหรือ
ลดตำแหน่งเป็นการแก้ไม่แท้ เพราะมักไม่ถูกกับเหตุ ยิ่งกว่านั้นยังต้องการ
การคำนวณอย่างถูกต้องว่ามีความผิดร้ายแรงเท่าไร จะต้องลดคะแนนหรือลด
ตำแหน่งเท่าไร การลงโทษแบบนี้ไม่ช่วยให้มีวินัยในตนเอง ความจริงมีตัว
อย่างเด็กที่แข่งกันว่าใครจะทำผิดมากกว่ากัน การลงโทษวิธีนี้ถ้าไม่หมายถึง
การตัดสิทธิ์แล้วไม่มีค่าเลย และการเสียสิทธิ์นั้นควรเป็นไปในทันที ไม่ควรชักช้า

การตัดสิทธิ์ การตัดสิทธิ์บางประการเป็นประโยชน์ในการแก้ความ
ประพฤติที่ไม่ดี ถ้าเด็กไปคัดเอาคำประพันธ์ของคนอื่นมาส่งเข้าประกวดหรือส่ง
ในหนังสือของโรงเรียน เขาก็จะถูกตัดสิทธิ์ไม่ให้ส่งเข้าประกวดอีกในคราว
ต่อไปแม้ว่าจะแต่งเอง

การตัดสิทธิ์ออกหลายอย่างไม่ควรนำมาใช้ เช่นการให้เด็กนั่งอยู่ในห้อง
เรียนในเวลาพักขณะที่เพื่อนฝูงอื่น ๆ กำลังเล่นอยู่ในสนาม นี่เป็นการตัดสิทธิ์ใน
การออกกำลังกายกลางแจ้ง วินัยไม่พอแต่ให้โทษแก่สุขภาพของเขาเท่านั้น
แต่ยังเป็นเหตุให้เขาประพฤติซุกซนในห้องเรียนด้วย การลงโทษวิธีนี้ถ้าให้
ถูกกาละเทศะแล้วจะเป็นวิธีแก้ตัวหนึ่ง แต่ควรต้องระวังไม่ใช่ ถ้าจะเกิดผล
ที่เป็นอันตรายแก่เด็กไม่ว่าทางจิตใจหรือทางกาย

การกัก เป็นการตัดสิทธิ์ชั่วคราว การกักนักเรียนไว้เมื่อคนอื่นเด็กไปแล้ว
เป็นวิธีแทนที่นักเรียนที่ผ่านขอบเขตของโรงเรียนหรือทำผิดอย่างอื่น ที่ชอบใช้

หวังจะเรียนต่อไปไม่ใช่เพื่อจะให้ตัวเองดีขึ้นแต่อย่างเดียว โดยมากมักจะมึน
ตามองการเป็นเครื่องต้อใจให้เรียนต่อ เช่นหวังได้เลื่อนตำแหน่ง ได้เงินเพิ่มขึ้น
ฉะนั้นเราไม่อาจหวังให้เด็กคล้อยตามอุดมคติ ซึ่งแม้แต่ผู้ใหญ่ก็ไม่สามารถเห็นตาม
ด้วยได้ การใช้เครื่องต้อใจภายนอกหรือรางวัลจะเป็นประโยชน์กับเด็กเมื่อไม่ถือ
เอาการได้มาซึ่งรางวัลนั้นเป็นข้อใหญ่ใจความ ในการที่ทำให้เด็กเอาใจใส่กับ
การงานนั้น

เครื่องต้อใจและรางวัลต่างกันตามวุฒิภาวะของผู้เรียน ที่ใช้กันมากมียุ
หลายอย่าง เด็กนักเรียนเล็กๆ จะให้รางวัลได้ เมื่อเด็กได้ชนะเครื่องต้อใจหรือ
รางวัลที่ดีของกว้างขวางออกเกี่ยวข้องกับชนิดของกิจกรรม ซึ่งเด็กจะได้รับควา
มรู้สึกเป็นพิเศษมากจน วิชาให้คะแนนเป็นเปอร์เซ็นต์ หรือตัวอักษรเป็นรางวัล
ชนิดหนึ่ง การให้คะแนนควรจะแสดงถึงผลของการกระทำที่ถูกต้องภายใน
ขอบเขตความสามารถของเขา (ในอเมริกาไม่มีใครใช้วิชาให้คะแนนและไม่นับว่า
คนที่ได้คะแนนสูงที่สุดเป็นที่ ๑ อย่างในประเทศเรา) เด็กทุกคนถ้าได้รับการแนะ
แนวที่ดีจะมีแรงกระตุ้นให้ได้รับความสำเร็จในกิจกรรมบางอย่างในโรงเรียน ไม่
ว่าจะเป็นกิจกรรมในหรือนอกหลักสูตร และการให้คะแนนทุกครั้งควรจะให้
แก่นักเรียนแต่ละคนได้รับความรู้สึก

การพูดจากันเป็นส่วนตัว บางทิวสแก่ความประพุดไม่คิดได้ผลที่สุด
อาจจะเป็นข้อพูดจากันเป็นส่วนตัวก็ได้ ครั้นเป็นจำนวนมากกำลังเห็นว่าการทำให้
นักเรียนขแรงเรื่องความลำบากใจของเขากับครูทมิความเข้าใจ และรู้สึกก่าอะ
เทคั้นนเป็นผลดีมาก การพูดจากันเป็นส่วนตัวทำให้ครูรู้ ว่าความประพุดที่ไม่
ดีนั้นเป็นการแสดงออกซึ่งความคับใจที่ฝังลึกอยู่ในหัวใจของเด็ก ฉะนั้นการที่

เด็กได้ขจัดแรงถึงความตั้งใจ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความคับใจยอมเปิดโอกาสให้ครูได้พยายามแก้ปัญหาและช่วยให้เด็กเข้าใจตัวเองดีขึ้น

การชมเชย รางวัลที่สามคือคือการชมเชย ครุฑจะใช้วิธีอย่าง
 นกตกน้ำครุฑได้แก่เด็กคนโตในเรื่องความประพฤติแล้ว ครุฑจะคอยเอาใจใส่ ถ้า
 เขาประพฤติตนดีควรชมเชยเขา ด้วยวิธีนี้ครุฑจะช่วยให้เด็กเห็นว่า ครุฑไม่ใช่
 จะจับผิดเขา แต่มีความสนใจในตัวเขาอย่างจริงจัง และเอาใจใส่ในการที่เขา
 พยายามจะทำตัวให้ดีขึ้น

การคว่ำ การจับผิดเด็ก ๆ น้อย ๆ และดูอย่างจริงจังมักจะแสดงว่าครูขาดความเชื่อถือในตัวเองหรือมีลักษณะภาพไม่ดี เด็กไม่ชอบครูจน ถ้าเขาฝ่าฝืนข้อบังคับของโรงเรียน และครูดว่าอย่าทำตามโดยไม่คำนึงว่าเด็กได้ฝ่าฝืนข้อบังคับมากน้อยเท่าไร ในไม่ช้าเด็กก็จะเคยชินคือการดูว่าเสีย แต่ในบางโอกาสที่ครูต้องการให้นักเรียนทงห้องตั้งใจฟังสิ่งที่นักเรียนในห้องทำผิด การตักเตือน

การทำให้ได้อาย เป็นอนครายมากที่จะตงโทษด้วยฉน แม้วาดเหมือน
จะเหมาะแก่เด็กเล็ก ๆ เด็กเล็ก ๆ มีความรักใจและไม่อยากขายหน้า การที่
ครพดกับนักเรียนว่า “ฉันอายแทนเธอ” จะทำให้เด็กเล็ก ๆ รู้สึกว่าเป็นอนคราย
มากทขาดความรักของครไปเสีย

เมื่อเด็กหนุ่มสาวมีวุฒิภาวะและเชี่ยวชาญในทางโลก มากกว่าเด็กเล็กๆ ความรู้สึกทางส่วนตัวมีอำนาจน้อยกว่า การลงโทษหรือชักจูงไม่ได้ผลหรือไม่ ทำให้เขารู้สึกโกรธเคือง นักเรียนยิ่งโตขึ้นเท่าไร เขาก็ยังต้องการการแก้ความประพฤติที่เกี่ยวกับการสร้างสรรค์ และการปลุกสติปัญญา มากกว่าทางอารมณ์ การประพฤติดีโดยมาก มักเป็นผลจากการพยายามทำตัวให้เพื่อนฝูงรักใคร่

เด็กหนุ่มสาวมีความกระตือรือร้นอย่างแรงที่จะให้สังคมรับรอง ถ้าการกระทำผิดของเขาทำให้คนเรียนทั้งชนไม่พอใจ จะมีผลแก่เขามาก ครูหนุ่มผมจะใช้วิธีนี้ได้ถูกต้อง

การส่งตัวเด็กไปหาครูใหญ่ ครูใหญ่เป็นผู้วางแนวนโยบายในโรงเรียน ทำหน้าที่ของครูใหญ่เมื่อมีอิทธิพลเห็นอวัชแก่ความประพฤติชั่วใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ผลที่ตกที่สุดนั้นก็อยู่ที่ว่าครูใหญ่มีหน้าที่ต่อความประพฤติผิดของเด็กอย่างไร

โดยทั่วไปครูควรระวังไม่ส่งเด็กที่ประพฤติผิดไปให้ใคร ซึ่งมีอำนาจเหนือกว่าตน นอกจากจะรู้สึกว่ามีอันตรายแล้ว การที่ครูพยายามทำโทษเด็กโดยส่งตัวไปหาครูใหญ่นั้น เป็นการแสดงความอ่อนแอของครูเอง และอาจทำให้ครูเสื่อมอิทธิพลในชั้นได้

มีเหตุบางอย่างที่ครูอาจต้องการผู้เชี่ยวชาญในการอบรมเด็กให้ช่วย ครูควรจะใช้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะในคราวจำเป็นเท่านั้น ก่อนที่ครูจะส่งเด็กไปยังผู้อื่น ครูควรจะได้พูดถึงเรื่องนั้นกับผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงให้เด็กเข้าใจว่าการที่ครูพาเด็กไปหาผู้นั้นไม่ใช่เพราะครูจะละทิ้งความรับผิดชอบ แต่เพราะว่าเด็กผู้นั้นต้องการการเอาใจใส่เป็นพิเศษ ครูที่ไม่มีประสบการณ์บางอย่างหรือทักษะขอความช่วยเหลือจากครูใหญ่ เพราะกลัวว่าจะถูกหาว่าเป็นคนอ่อนทางปกครอง ทักษะคนนั้นไม่ถูกต้อง ที่จริงครูใหม่ ๆ ไม่ควรจะนำเรื่องทักเรียนฝ่าฝืนกฎต่างๆ ของโรงเรียนเสนอต่อครูใหญ่ทุกเรื่องไป แต่ควรจะเต็มใจที่จะเสนอเมื่อมีปัญหา ซึ่งสุดท้ายความสามารถของคนเรา

การควบคุมความประพฤติและสุขวิทยาทางจิต

ครูส่วนมากตลอดเวลาที่ทำภาระสอนอยู่ คงจะได้พบเด็กซึ่งมีความประพฤติ

ผิดแปลกไปจากผู้อื่น ซึ่งจัดว่าเป็นผิดปกติ (abnormal) อย่างน้อยสักคนหนึ่งหรือมากกว่านั้น เด็กเหล่านี้ควรได้รับความเอาใจใส่เป็นพิเศษ ควรจะต้องรับผิดชอบในความประพฤติ แม้ว่าเด็กเหล่านี้ควรจะเป็นภาระของผู้ที่ได้รับการอบรมพิเศษในทางนักด แต่ครูก็จะต้องร่วมมือในการช่วยแก้ไขเขาด้วย

เป็นที่น่าเสียใจว่าครูเป็นจำนวนมากมักจะต้องการคำรับทั่วๆ ไป ที่จะจัดการกับเด็กจำพวกนี้ แต่ความประพฤติที่ผิดปกติไปนั้นมักเกิดจากสิ่งที่ไม่ปรกติมากกว่าที่จะเป็นความซุกซนหรือความเหลวแหลกโดยเจตนา ฉะนั้นจึงไม่ควรคำแนะนำใดที่เกี่ยวกับการจัดการกับเด็กเหล่านี้โดยเฉพาะ ครูที่มีความรู้ในทางจิตวิทยาและสุขภาพทางจิตเป็นพยานอยู่ จะเข้าใจเหตุผลบางประการซึ่งส่วนมากทำให้เกิดความประพฤติผิดแปลกไปจากผู้อื่นเหล่านี้

เด็กที่ผิดปกติอยู่ในห้องเรียนจะทำความเดือดร้อนให้ทั้งครูและนักเรียนอื่นๆ และอาจเป็นเหตุให้เกิดความประพฤติไม่ดีขึ้นทางชนกได้ ถ้ายายเด็กที่ผิดปกติไปเสีย ครูจะรู้สึกว่าไม่ยากเลยที่จะให้นักเรียนที่เหลืออยู่ร่วมมือกันเป็นอย่างดี

การพยายามแก้ปัญหาเรื่องเด็กที่ผิดปกติ ย่อมต้องพยายามหาความรู้เกี่ยวกับเด็กคนนั้นให้มากที่สุดที่จะทำได้ คือหาในเรื่องสุขภาพทางร่างกาย ความสามารถทางสมอง อารมณ์ สังคม ความสนใจ นิสัยใจคอ สภาพสิ่งแวดล้อมในบริเวณที่เขาอยู่ พันพ่ และประวัติของครอบครัวของเขา การรวบรวมข้อมูล (data) เกี่ยวกับคามธรรมดาทั้งหมดถึงการหาประวัติของแต่ละบุคคลนั้นเอง การหาข้อมูลต่างๆ ไม่ใช่หน้าที่ของครู แต่เป็นหน้าที่ของผู้เชี่ยวชาญพิเศษ เช่นนักจิตวิทยา พยาบาล แพทย์ และผู้ชำนาญโรคทางจิต

การหาประวัติคนก็เพื่อจะช่วยในการรักษา ถ้าเด็กที่ผิดปกติได้รับความแนะนำ

ให้ยังคงเรียนอยู่ในโรงเรียน ครูก็จะต้องร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญในการช่วยเด็กคนนั้น ด้วยเหตุนี้ครูจึงควรได้รับการอบรมเรื่องสัจวิทยาทางจิตให้พอเพียงที่จะสามารถเข้าใจคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และใช้หลักวิชานี้ปฏิบัติต่อเด็กอุปการคนนั้นได้

เด็กอุปการคนไม่ช้าแต่จะอยู่ในความรับผิดชอบของโรงเรียนเท่านั้น แต่ควรอยู่ในความรับผิดชอบขององค์การแห่งชุมชนคนต่าง ๆ ด้วย องค์การเหล่านี้รับจะช่วยเหลือทุกวิถีทาง และเตรียมพร้อมที่จะช่วยทั้งเด็กและผู้ใหญ่ที่เป็นอุปการคิตามที่ได้รับการขอร้อง องค์การเหล่านี้ได้แก่องค์การสังคมสงเคราะห์ ศาลเด็ก สถานกักกันและแนวให้แก่เด็ก และองค์การอื่นๆ

คำถามและหัวข้ออภิปราย

๑. จงอภิปรายถึงคุณและโทษในการที่ครูเป็นผู้ใช้อำนาจ
๒. จงอภิปรายถึงคุณและโทษที่นักเรียนใช้อำนาจซึ่งได้รับมอบหมายจากครู
๓. เหตุใดการปกครองโดยการให้นักเรียนปกครองกันเอง จึงได้ผลดีกว่าการที่ครูปกครองโดยใช้อำนาจ
๔. จงยกตัวอย่างความผิดทางวินัยซึ่งควรจะแก้โดยวิธีให้ครูกับนักเรียนพูดจากันเป็นส่วนตัว
๕. การลงโทษให้เจ็บกายควรจะใช้มากน้อยเพียงไร ? ในสภาพเช่นไร ? และในความผิดอย่างไร ?
๖. จงอภิปรายถึงวิธีแก้ความประพฤติด้วยการคัดค้าน หรือลดตำแหน่ง

๗. จงกล่าวถึง วิธีให้รางวัล ภายนอก แก่เด็กที่ประพฤติดี มาเป็น อย่าง ๗
และจงอธิบายถึงคุณค่าของวิธีเหล่านั้น
๘. จงบอกทัศนคติที่ทำให้ครูมีอิทธิพลต่อนักเรียน
๙. หัวหน้านักเรียนจะมีส่วนรับผิดชอบ ในการแก้ความประพฤติของ
นักเรียนในโรงเรียนได้มากน้อยเพียงไร ?
๑๐. จงเขียนประมวลมรรยาทสำหรับ
๑. นักเรียนชั้นประถม
 ๒. นักเรียนชั้นมัธยมต้น
 ๓. นักเรียนชั้นมัธยมปลาย
- ประมวลมรรยาทสำหรับโรงเรียนทั้ง ๓ ประเภทนี้ แตกต่างกัน
หรือไม่? ถ้าแตกต่างกัน แตกต่างกันอย่างไร ?
๑๑. จงอธิบายว่าชนทมนิยมคนนั้นคืออย่างไร ?
๑๒. บุคลิกภาพของครูที่มีความสำคัญต่อพัฒนาการ แห่งชนทมนิยมคน
นั้นคืออย่างไร ?
๑๓. จงอธิบายถึงเหตุการณ์ที่ครูเห็นสมควรส่งตัวเด็กไปให้ครูใหญ่ เพื่อ
ประโยชน์ทางวินัย
๑๔. จงย้อนไปนึกถึงการตัดสินใจที่เกิดขึ้น ในขณะที่ท่านอยู่ในโรงเรียน
มัธยมต้นมาดีเรื่องหนึ่ง [ทำไมครูจึงพบเหตุการณ์นั้นเข้า? และ
ถ้าท่านเป็นครูท่านจะแก้ไขปัญหานี้อย่างไร ?
๑๕. จงอธิบายถึงประโยชน์ที่นักเรียนที่ยากแก่การปกครอง จากห้อง
เรียนหนึ่งไปยังอีกห้องหนึ่ง จากโรงเรียนหนึ่งไปยังอีกโรงเรียนหนึ่ง

๓๖. ที่ว่าการใช้หลักสูตรชีวิตศึกษาทางจิต เป็นประโยชน์ในทางวินัยนี้ หมายความว่าอย่างไร ? จงอธิบาย
๓๗. การที่ครูมีความเข้าใจในวิชาชีวิตศึกษาทางจิตจะช่วยครูในเรื่องวินัยในห้องเรียนได้โดยวิธีใด ?
๓๘. ตามความเห็นของศึกษานิเทศก์ ท่านหวังให้ครูมีความสามารถที่จะควบคุมชั้นของเขาอย่างไร ?
๓๙. การบังคับหรือให้เสรีภาพในห้องเรียนเกินไปจะเป็นอันตรายอย่างไร ?
๔๐. เหตุใดครู ผู้ปกครอง ผู้จัดการโรงเรียน และนักศึกษิตศึกษาทางจิต จึงมีความเห็นต่างกันในเรื่องการมีวินัยที่ดี ?
๔๑. จงแสดงถึงความสำคัญในการควบคุมตนเอง ในหมู่ชนประชาธิปไตย.

